

רע"פ 4299/20 - אמיר חמדאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4299/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: אמיר חמדאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ת 23845-03-20 מיום 3.6.2020 שניתן על ידי כב' סג"נ ד"ר אחיקם סטולר

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ת 23845-03-20 (כב' השופט א' סטולר (סג"נ)) מיום 3.6.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז בפל"א 3040-08-16 (כב' השופטת מ' כהן) מיום 5.2.2020.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); עבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; עבירה של נהיגה ללא רישיון רכב, לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה; עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.7.2016 נתפס המבקש כשהוא נוהג ללא רישיון רכב לאחר שזה פקע ביום 16.1.2015; ללא רישיון נהיגה תקף לאחר שזה פקע ביום 16.7.2011; ללא ביטוח רכב; וכאשר הוא פסול נהיגה

עמוד 1

לאחר שנדון על ידי בית משפט השלום לחמש שנות פסילה בתאריך 30.10.2012 (פ"ל 132-10-12), מלבד פסילה זאת, לחובתו של המבקש 2 פסילות קודמות.

2. בית משפט השלום עמד בגזר דינו על מסוכנות העבירה של נהיגה בזמן פסילה, על מדיניות הענישה המחמירה בעבירה זו הכוללת הטלת עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח ועל נסיבות ביצוע העבירה. בית משפט השלום מצא להעדיף את הפן השיקומי בעניינו של המבקש ולחרוג ממתחם הענישה הכולל מאסר בפועל וזאת חרף עברו הפלילי ועברו התעבורתי המכביד של המבקש הכולל 28 הרשעות קודמות, ביניהן ארבע הרשעות בגין נהיגה בזמן פסילה, שתי הרשעות בגין פקיעת רישיון נהיגה, עבירות חוזרות של נהיגה ללא רישיון נהיגה וכן שלוש הרשעות בגין נהיגה בשכרות. בהתחשב בהודאת המבקש, בעובדה שלא ביצע עבירות תעבורה חמורות מאז 2012, בהיעדר מאסרים מותנים ובכברת הדרך המשמעותית שעשה המבקש כפי שעלה מתסקיר המבחן האחרון השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: פסילת רישיון נהיגה בפועל לתקופה של שבע שנים במצטבר לכל פסילה אחרת; פסילה על תנאי; מאסר מותנה, צו מבחן למשך שנה; וקנס בסך של 1,000 ש"ח.

3. ביום 3.6.3030 דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש על גזר הדין שהופנה בעיקר כלפי תקופת הפסילה בת שבע השנים בקובעו כי בית משפט השלום עשה חסד עם המבקש משנמנע מלהטיל עליו עונש מאסר. עוד קבע כי לא נפלה כל שגגה בגזר דינו של בית משפט השלום משאיזן באופן ראוי את מכלול השיקולים, מחד השינוי המשמעותי שעשה המבקש ומאידך הישנות העבירות על ידי המבקש. בית המשפט הפנה לסעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה הקובע עונש מינימום של עשר שנות פסילה בנסיבותיו של המבקש, על כן קבע בית המשפט המחוזי כי פסילה של שבע שנים היא ראויה ומידתית.

המבקש ממאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

4. המבקש טוען כי עניינו מעלה שאלה משפטיות בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינו הפרטי, הנוגעת למדיניות הענישה הראויה בעבירות של נהיגה בעת פסילה. לשיטתו, הפסיקה איננה אחידה ובעוד שחלק מהשופטים מחמירים ברכיב הפסילה בפועל לצד העובדה כי אין חובת פסילה מינימלית, שופטים אחרים נמנעים מהשתת עונשי פסילה ארוכים. המבקש מוסיף וטוען כי בעניינו מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות מתן רשות ערעור לעניין חומרת העונש. לשיטת המבקש, על אף שנמנע בית משפט השלום מלהטיל עונש מאסר בפועל, נסיבותיו האישיות הייחודיות לא נלקחו בחשבון ועונש פסילה של שבע שנים לא מאפשר לראות את סופו ועל כן פוגע בשיקום המבקש.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 1496/20 הינדרי נ' מדינת ישראל (15.3.2020)). לא מצאתי כי הבקשה שלפניי עומדת באמות המידה האמורות ודי בכך כדי לדחות את הבקשה.

יתרה מכך, גם טענותיו של המבקש המופנות כלפי חומרת העונש אינן מצדיקות מתן רשות ערעור משהעונש שהושת על המבקש איננו סוטה ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירת נהיגה בעת פסילה, לבטח שאינו סוטה במידה ניכרת ואף מקל עמו (ראו והשוו: רע"פ 6934/19 סאלם נ' מדינת ישראל (3.11.2019)). לא ניתן להתעלם מחומרתן של העבירות בהן הורשע המבקש ומהישנותן, על אף כל זאת, מצא בית משפט השלום להתחשב בנסיבותיו האישיות של המבקש הקל בדינו ונמנע מלגזור עליו מאסר בפועל על אף מסוכנות העבירה של נהיגה בזמן פסילה ומדיניות הענישה המחמירה בעבירה מסוג זה (ראו והשוו: רע"פ 1483/19 ליפשיץ נ' מדינת ישראל (6.3.2019); רע"פ 5300/18 סלאמה נ' מדינת ישראל (12.7.2018)) ועל אף עברו התעבורתי המכביד של המבקש. יתרה מכך, עונש הפסילה שהוטל על המבקש נופל מעונש הפסילה המינימאלי הקבוע בסעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ז בתמוז התש"פ (9.7.2020).

ש ו פ ט